

Arrest

nr. 273 674 van 3 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2011 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 oktober 2011 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 24 december 2012 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behoudens de voorlopige hechtenis omwille van diefstal.

1.4. Op 19 mei 2017 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 19 januari 2018 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden en een geldboete van 300 euro omwille van verboden wapendracht, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en bedreigingen.

1.6. Op 29 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 225 862 van 9 september 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 3 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.9. Op 2 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 2 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: N.,A.I.N. (...)
geboortedatum: (...) 1988
geboorteplaats: Bagdad
nationaliteit: Irak

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn onder de familienaam 'M. (...)'.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene toont niet aan te beschikken over een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij zich op legale wijze op het Belgische grondgebied kan bevinden.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat: o Betrokkene verkreeg in 2011 de subsidiaire beschermingsstatus, maar gezien de gewijzigde omstandigheden in Irak en meer specifiek in Bagdad, werd zijn beschermingsstatuut in 2017 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingetrokken. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in 2019 afgewezen. Ook zijn B-kaart werd gesupprimeerd, o De onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid: betrokkene werd gedurende zijn verblijf in België twee keer veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde. Op 24.12.2012 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor het met handlangers plegen van diefstallen van mobiele telefoons in een supermarkt. Op 19.01.2018 werd hij

veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor het met een mes bedreigen van een persoon en het toebrengen van lichamelijk letsel of bedreigen van een persoon waarbij gehandeld werd met voorbedachtheid. Betrokkene slaagt er niet in zijn driften te beheersen. Dergelijk gedrag verhoogt de maatschappelijke onveiligheid.

- o Betrokkene heeft geen kinderen in België. Betrokkene heeft geen gezin in België. Betrokkene haalde geen gezondheidsproblemen aan. In Irak verblijven zijn moeder, zijn 2 zussen en zijn 2 broers. Er verblijven nog andere familieleden in Irak, alsook een vriendenkring. Een sociaal netwerk is onmiddellijk voorhanden."

1.11. Bij arrest nr. 273 673 van 3 juni 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van het Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Zij meent ook dat er sprake is van onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing.

2.1.1. Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"De beslissing stelt met toepassing van artikel 74/14 §3 dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd wordt.

Als redenen worden opgegeven:

-dat de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in 2011 in 2017 werd ingetrokken door de CG VS, en het beroep ertegen door de raad voor vreemdelingenbetwistingen in 2019 werd afgewezen, en dat de B-kaart werd gesupprimeerd;

-dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde door hij twee keer veroordeeld werd in België namelijk op 24.12.2012 tot één jaar wegens diefstal en op 19.1.2018 tot 8 maanden wegens bedreiging;

Artikel 74/14 § 3 bepaalt zes specifiek aangeduide gevallen waarin 'kan' afgeweken worden van de termijn van dertig dagen bepaald in §1 van dat artikel.

De beslissing vermeldt niet op welke grondslag van één van die zes gevallen de beslissing steunt.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV n° 170 133 van 20 juni 2016 waarbij het bevel vernietigd met volgende motivering:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing, genomen is. Zij moet niet enkel de feitelijke overwegingen vermelden doch ook duidelijk de juridische grondslag waarop zij gebaseerd is.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoekende partij een termijn van zeven dagen wordt toegekend voor het vrijwillig vertrek.

De verzoekende partij stipt aan dat er geen rechtsgrond wordt opgegeven voor dit termijn-onderdeel. Ten deze kan de verzoekende partij worden gevolgd.

In de bestreden beslissing wordt enkel de juridische grondslag weergegeven waarop het bestreden bevel steunt en dan nog wel foutief, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt. Het termijn-

onderdeel is onlosmakelijk verbonden met het bevel om het grondgebied te verlaten, doch vindt zijn juridische grondslag in een ander artikel van de vreemdelingenwet, met name artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Deze juridische grondslag wordt niet vermeld, hetgeen duidelijk een schending van de formele motiveringsplicht omvat. ”

Het hier bestreden bevel dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de formele motiveringsverplichting. Het is voor verzoeker van belang te kunnen uitmaken op welke wettelijke basis de beslissing steunt. Dit dient zorgvuldig te geschieden. Dit is in casu niet het geval.

Hierbij wordt nog opgemerkt dat vermeld artikel de mogelijkheid creëert ('kan') maar niet de verplichting, wat inhoudt dat de discretionaire bevoegdheid met grote zorgvuldigheid ook wat betreft de motivering moet uitgeoefend worden.

Dit is nog des te meer het geval voor een persoon die op het ogenblik van het bevel ruim 11 jaar ononderbroken in België verblijft.

Het is niet redelijk om van die persoon de vereisen dat hij van het ene uur op het ander het land zou moeten verlaten.

2. Artikel 74/14 § 3, bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn bepaalt in artikel 3.

Naar de mening van verzoeker laat dit niet toe om 0 dagen op te leggen; 0 dagen is geen termijn; er dient conform vernield artikel alleszins steeds een termijn te worden gegeven; dit kan 1 dag zijn daar dit een termijn van 24 uren omvat; maar 0 dagen is 0 uren en is geen termijn.

3. Artikel 74/14 §3, 3° bepaalt dat van de termijn van §1 kan afgeweken worden als de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en nationale veiligheid.

De termen 'bedreiging' en 'gevaar' dekken een verschillende inhoud; bedreiging wijst op een meer imminent karakter.

De beslissing schendt dan ook vernield artikel door niet te beslissen op basis van het begrip bedreiging, maar wel op basis van het begrip gevaar.

4. Verzoeker betwist dat hij een bedreiging zou zijn voor de openbare orde en nationale veiligheid. Hiervoor is vereist dat liet gaat om een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van een democratische samenleving raakt.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot dit door de rechtspraak aanvaarde criterium.

De veroordelingen waarnaar de beslissing verwijst dateren van 2012 en 2018; zij gaan terug op feiten die zich relatief lang alleszins voor 2018 hebben voorgedaan. De beslissing die bijna vier jaar na de laatste veroordeling wordt genomen kan niet geldig het actuele karakter van de bedreiging inhouden.

Het gaat verder om relatief beperkte straffen. Er is in de beslissing dan ook geen afdoend motief om de ernstige bedreiging te staven.

2.1.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en meent dat er sprake is van onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing, doch nalaat in haar eerste middel om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt of waaruit zou blijken dat er sprake is van onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.1.3. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; [...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de beslissing niet vermeldt op welke grondslag van één van de zes aangeduide gevallen de beslissing steunt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk verwijst naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, zodat aldus minstens kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij kennis heeft van voormelde wetsbepaling, en aldus van het feit dat ingevolge voormelde bepaling de beslissing tot verwijdering niet gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek.

2.1.4. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zich de vraag stelt naar het belang van de kritiek betreffende (het gebrek aan) toegekende termijn voor vrijwillig vertrek, gezien op heden reeds meer dan dertig dagen zijn verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing op 3 januari 2022 en gezien de verzoekende partij nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan het bevel. Ter terechtzitting beperkt de verzoekende partij zich tot het verwijzen naar het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij het eerste middel. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent de motieven betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

2.1.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij meent ook dat er sprake is van onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het privéleven van verzoeker.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing.

De enige vermelding is dat verzoeker geen kinderen en geen gezin in België heeft.

Het privéleven is niet beperkt tot kinderen en/of gezin. Artikel 8 EVRM omvat het ganse privéleven. Er is geen onderzoek naar het privéleven van verzoeker die 11 jaar in het land verblijft.

2. De beslissing stelt dat verzoeker in Irak nog zijn moeder, zussen en broers heeft en dat er nog andere familieleden in Irak verblijven en hij daar een vriendenkring heeft.

Dit zijn louter gratuite beweringen, die op geen enkel actueel onderzoek of verhoor steunen.

De moeder van verzoeker is twee jaar geleden overleden.

Verzoeker is ruim 11 jaar weg uit Irak en heeft geen contact meer met enig familielid in dat land.

Het punt is dat vernield motief louter stereotiep in de beslissing is opgenomen.”

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij meent dat er sprake is van onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing, doch nalaat in haar tweede middel om duidelijk uiteen te zetten waaruit zou blijken dat er sprake is van onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Waar de verzoekende partij er lijkt van uit te gaan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet verwezen worden, stelt deze bepaling enkel dat “*moet rekening gehouden worden met*” het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand. Uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf kan geen uitdrukkelijke motiveringsplicht afgeleid worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat wel degelijk rekening werd gehouden met en gemotiveerd over de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo werd erop gewezen dat de verzoekende partij geen kinderen heeft in België alsook geen gezin en dat zij geen gezondheidsproblemen aanhaalde. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

2.2.4. Waar de verzoekende partij wijst op haar privéleven in de context van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dat artikel enkel het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand beschermt, doch niet het privéleven.

De verzoekende partij kan wel dienstig naar dit privéleven verwijzen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zij meent dat artikel 8 van het EVRM het ganse privéleven omvat, dat hiermee op geen enkele wijze rekening werd gehouden in de bestreden beslissing en er geen onderzoek is gebeurd naar haar privéleven terwijl zij reeds elf jaar in het land verblijft.

In zoverre een afweging over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan verwacht worden, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het privéleven van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 2 december 2021 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom het privéleven van de verzoekende partij die al elf jaar in het Rijk verblijft volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 2 december 2021 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van

3 maart 2020. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 273 673 van 3 juni 2022. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 3 maart 2020. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Bovendien heeft de verwerende partij betreffende haar privéleven er in de bestreden beslissing wel nog op gewezen, zoals ook reeds aangehaald in de onontvankelijkheidsbeslissing van 2 december 2021, dat de moeder van de verzoekende partij, haar twee broers en twee zussen alsook andere familieleden en vrienden in Irak verblijven en er aldus onmiddellijk een sociaal netwerk voorhanden is.

De verzoekende partij stelt dat dit loutere gratuite beweringen zijn, doch gaat er aan voorbij dat zij zelf tijdens het asielinterview van 16 augustus 2011 verklaarde dat deze personen, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, in Irak verblijven. De verzoekende partij stelt dat dit op geen enkel actueel onderzoek of verhoor steunt, doch toont geenszins aan dat zij geen familieleden meer zou hebben in Irak, zodat zij geen belang heeft bij haar betoog. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat haar moeder twee jaar geleden overleden is, zonder het voorbrengen van ook maar enig stavingstuk. Met de stelling dat zij ruim elf jaar weg is uit Irak en geen contact meer heeft met enig familielid in dat land, lijkt zij aldus te erkennen dat zij nog familie heeft in dat land. Bovendien wordt betreffende het feit dat zij reeds geruime tijd vertrokken is uit Irak en geen contact meer heeft met haar familieleden, gemotiveerd in de onontvankelijkheidsbeslissing van 2 december 2021, die aan de verzoekende partij betekend werd samen met de bestreden beslissing, dat het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft, niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het vermelden van het feit dat haar moeder, haar twee broers en twee zussen alsook andere familieleden en vrienden in Irak verblijven en er aldus onmiddellijk een sociaal netwerk voorhanden is, een stereotiepe motivering betreft.

Bovendien, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.2.5. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.6. Evenmin maakt de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.2.7. Het tweede middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Het derde middel wordt toegelicht als volgt:

“1. Verzoeker maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Art. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares cê Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StorckJBHIM, C-96/11 P, punt 80). ”

Verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen: “

Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. ”

De Raad motiveerde als volgt op het middel:

“2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij

*wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.
Het tweede middel is ongegrond. "*

Verzoeker verwijst nog naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Verzoeker dient bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2. Welnu verzoeker verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker zijn gehoord dan had hij kunnen opwerpen dat hij een gedurende de 11 jaar dat hij in België verblijft een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd.

Hij had kunnen opwerpen dat hij in Irak geen contacten meer heeft daar hij er al lange jaren weg is, en er de eerste keer vertrokken is toen hij 14 jaar oud was.

Hij had kunnen meedelen dat zijn moeder overleden was. De bewering in de beslissing dat zijn moeder in Irak verblijft is dan ook in strijd met de werkelijkheid.

Hij had kunnen opwerpen dat hij getraumatiseerd is door wat hij in Irak heeft meegemaakt tijdens de (burger)oorlog.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Het hier bestreden bevel dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 41 van het Handvest."

2.3.2. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad en een arrest gedeeltelijk citeert, merkt de Raad op dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.3. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.3.4. De verzoekende partij verwijst naar het eerste en het tweede middel van het verzoekschrift, doch verduidelijkt hiermee niet concreet welke informatie zij had kunnen verschaffen die van invloed had kunnen zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing.

Waar zij stelt dat de bewering in de beslissing dat haar moeder in Irak verblijft niet strookt met de werkelijkheid, wordt verwezen naar wat hieromtrent wordt gesteld in de bespreking van het tweede middel.

Voorts wijst zij erop dat zij had kunnen opwerpen dat zij gedurende 11 jaar in België verblijft en een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, dat zij geen contacten meer heeft in Irak daar zij er al vele jaren weg is en de eerste keer vertrokken is toen zij 14 jaar oud was, dat zij had kunnen meedelen dat haar moeder overleden was en dat zij had kunnen opwerpen dat zij getraumatiseerd is door wat zij in Irak heeft meegemaakt tijdens de burgeroorlog.

2.3.5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij reeds op de hoogte was van deze elementen en verklaringen van de verzoekende partij, met uitzondering van de bewering dat de moeder overleden is, bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals eerder al werd gesteld, volgt de bestreden beslissing op het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag die de verzoekende partij indiende met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waartegen zij eveneens een beroep bij de Raad heeft ingesteld. In de voornoemde beslissing van de gemachtigde van 2 december 2021 tot onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij, die op dezelfde dag als de bestreden beslissing in de huidige procedure ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij, wordt omtrent deze door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen gemotiveerd, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen die zij nog niet ter kennis had gebracht van de verwerende partij en die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende het overlijden van haar moeder, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering, zodat zij niet aantoonde dat zij elementen had kunnen aanbrengen die het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Bovendien toont de verzoekende partij ook niet aan op welke wijze het overlijden van haar moeder het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou staan.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis de kans heeft gekregen om alle elementen die een verwijdering in de weg zouden kunnen staan, kenbaar te maken aan de verwerende partij. De verzoekende partij heeft aldus de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

2.3.6. Een schending van het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.7. De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt in het derde middel niet verder uitgewerkt. De Raad kan dan ook volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het tweede middel.

2.3.8. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER